

Автентичні відеоматеріали надають зразки мови і мовлення, загальноповсякденну і спеціальну лексику, ідіоми, метафори тощо, як їх використовують носії мови. Вони допомагають у вивченні міжкультурної комунікації. Таким чином, аудіо матеріали є засобом активізації творчого потенціалу та підвищення якості знань при вивченні іноземної мови.

Список використаної літератури

1. Вікович, Р. І. Відбір матеріалів для навчання студентів мовних спеціальностей аудіювання англomовних теленовин. *Вісник КНЛУ*. Київ, 2010. № 17. С. 21-31.

2. Тарнапольський, О. Б. *Методика навчання англійській мові на першому курсі технічного вуза*. Київ, 2001. С. 50-61.

Бокоч Тетяна

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ЛЕКСИКОГРАФІЧНА ФІКСАЦІЯ ПОХІДНИХ МОВНИХ ОДИНИЦЬ

У світовій лексикографічній практиці чітко вимальовується тенденція до закріплення в словниковій формі результатів вивчення всіх рівнів і явищ мовної системи, представлення у вигляді лексикону змістового та формального плану всіх мовних одиниць.

Теоретичне мовознавство вважає апофеозом вивчення будь-якого рівня або явища мовної системи побудову словника відповідних елементів, процедур, відношень. Річ тут не лише в тому, що словник виявляється найзручнішою формою фіксації наших знань про досліджуваний об'єкт. Прихованою, можливо, не завжди усвідомлюваною, але потужною силою відзначеної тенденції є те, що він закладає базу для максимально формального опису природної мови [1, с. 6]. Вважається, що мовні явища, сформовані за допомогою лексикографічних методів та прийомів і зафіксовані у словниках різних типів, уже настільки глибоко опрацьовані теоретично, що можуть бути описані в достатньо однозначний спосіб. Разом з тим на основі цих формалізацій можливе одержання нових результатів теоретичного характеру.

Одиницями опису в словниках є одиниці будь-якого рівня – фонетичного, морфемного, лексичного, а також компонентні одиниці типу фразеологізмів або еквівалентів слова, й навіть такі, що не мають безпосереднього вербального вираження, як семантичні та синтаксичні структури. Однак найпоширенішим залишається лексикографування саме одиниць лексичного рівня, і сам термін лексикографія засвідчує це.

Сучасна українська лексикографія, як і лінгвістична наука Німеччини та багатьох інших країн, у своїй основі переважно є словоцентричною на протилежність морфемоцентричному мовознавству англomовних країн. Пояснення цього факту слід шукати передусім у характері й типі відповідних мовних систем. Так, у флективних мовах виокремлення слова відбувається природніше

аніж морфем, виокремлення яких вимагає інших аналітичних дій. А лексикографічна практика є свідченням цього – найдавнішим, випробуваним часом залишається лексикографування слова і його найрізноманітніших характеристик, що дає змогу представляти не лише лексичний, а й інші рівні мовної системи [4, с. 29].

Відповідно базовим об'єктом лексикографічних студій залишається слово зі всіма своїми особливостями і взаємозв'язками, а лексикографічна інтерпретація слова набуває рис універсального інструменту для морфологічного, синтаксичного, лексичного та інших різновидів опису лексики. Слово функціонує на різних рівнях лінгвістичної ієрархії, залишаючись при цьому центральною одиницею мовної системи. Таким чином, слово отримує нормалізацію опису, котра досягається лексикографічними засобами і прийомами. Усталене упродовж століть розмаїття лексикографічних праць дозволяє відобразити різні за своїм характером аспекти словникового опису і в такий спосіб сукупно існуючі словники систематизують наші знання як про мову, так і про світ. Ці знання втілюються в типі словника, обсязі словника, в типі представлення лексикографічного матеріалу, в структурі й елементах словникової статті [2, с. 49].

Отже, основним об'єктом вивчення словникової науки є слово у всіх його особливостях і взаємовідношеннях. Однак слово вивчається з різних позицій також іншими лінгвістичними дисциплінами: і фонологією, і словотвором, і морфологією, і синтаксисом. Виходячи з цього, слід підкреслити роль лексикографії як посередника: від теоретичної лінгвістики вона отримує основні поняття і принципи, а прикладному мовознавству для вирішення практичних завдань дає необхідну систематизацію знань і лексичних одиниць.

Окрім цього, лексикографічна інтерпретація слова – універсальний інструмент для фонологічного, граматичного, синтаксичного опису лексики мови. Іноді лексикографію вважають лінгвістичною кодифікацією на рівні слова [3, с. 2]. І це вірно, так як лексикографічний принцип нормативності сьогодні ніким не заперечується, а слово функціонує на різних рівнях лінгвістичної ієрархії, що зобов'язує лексикографа використовувати в своїй роботі інформацію про слово з точки зору і фонології, і словотвору, і морфології, і синтаксису і текстового аналізу. Словник повинен показувати, що лексична система мови не замкнута в лексиці, вона визначається причинно-наслідковими зв'язками з морфологією, синтаксисом і комунікативно-мовленнєвими властивостями категорій, розрядів, груп, до яких належать лексичні одиниці.

Список використаної літератури

1. Кочерга, О. Тенденції української термінологічної лексикографії. *Урок української*. 2000. No. 3. С. 6.
2. Burger, H. *Phraseologie: eine Einführung am Beispiel des Deutschen*. B.: Erich Schmidt, 2013. 224 s.
3. Hartmann, R.R. *Dictionaries and Users*. Exeter, 1979. P. 2.

4. *Interlingual Lexicography. Selected Essays on Translation Equivalence, Contrastive Linguistics, and the Bilingual Dictionary* by R.R.K. Hartmann. (Lexicographica. Series Maior Vol. 133), Tübingen: M. Niemeyer. 2007. P. 25-29.

Будас Юлія
*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

ОРГАНІЗАЦІЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Як свідчать результати опитування українців, достатній комунікативний рівень знань іноземної мови залишається для багатьох бажаною, але, на жаль, не досяжною метою. Дистанційне навчання та політична ситуація в країні, життя в умовах постійного стресу негативно вплинули на засвоєння знань та здатність молоді спілкуватися одне з одним не лише іноземною, але навіть рідною мовою. Відсутність електрики, стабільного інтернету та можливості звернутись до вчителя за роз'ясненням залишають учнів та студентів наодинці із необхідністю вивчати новий матеріал. За даних умов особливо важливим завданням для освітян є раціональна організація самостійної роботи студентів при вивченні іноземної мови.

Студенти і викладачі по різному ставляться до завдань, які потрібно виконувати самостійно. Зрозумілим є негативне ставлення студентства до такої роботи, оскільки це забирає їх вільний від занять час. Окрім того, студенти, для яких іноземна мова не є фаховим предметом, більш сконцентровані на підготовці до спеціалізованих предметів. Д. Леттермен [4] вважає, що на мотивацію студентів виконувати домашні завдання впливають численні фактори – емоційний стан, життєвий досвід, особисті очікування, ставлення до предмету та викладача, власні вимоги до виконання, стандарти, які встановлює викладач, впевненість у своїй здатності впоратися та інші.

Відповідно до опитувань студентів Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, 30 відсотків рідко виконують домашні завдання з іноземної мови. Серед причин вони називають відсутність часу, власну лінь, слабкий інтернет, незрозумілість та / або складність завдань, недостатній рівень мови для виконання. Водночас лише 2 відсотки студентів використовують переваги сучасних засобів зв'язку для налагодження контакту із викладачем і отримання інформації щодо самостійної роботи. Також варто зауважити відсутність реакції студентів на коментарі викладача в гуглкласі та необізнаність щодо подальших дій із поверненою на доопрацювання роботою.

Н. Дмітренко, А. Петрова та О. Подзігун [3] підкреслюють, що на якість провадження самостійної роботи впливає сформованість і рівень навичок автономного навчання. Вони висловлюють думку, що першочерговим завданням викладача є вибір доцільних методів і стратегій провадження